



Een beeld uit de documentaire film 'Epilogue' over de laatste zes levensmaanden van Neel Couwels, die op haar 50ste de genadedood stierf. De film gaat dinsdag in première. © François De Heel

FEDERATIE PALLIATIEVE ZORG VLAANDEREN BEREIKT CONSENSUS

Ook euthanasie in katholieke centra

Palliatieve teams verwijzen patiënten die om euthanasie vragen, niet meer door naar andere arts en ziekenhuizen. Ook de katholieke niet. Ze helpen ze zelf.

VEERLE BEEL

BRUSSEL | Bij de publieke opinie leeft nog de veronderstelling dat je je niet tot een palliatief team moet wenden als je mogelijk euthanasie wil. Dat is een misverstand, zegt de Federatie Palliatieve Zorg Vlaanderen. Om haar punt kracht bij te zetten, komt de Federatie, die pluralistisch is en zowat het hele scala van levensbeschouwingen verbindt, met een consensustekst naar buiten. Die tekst stelt klaar en duidelijk hoe palliatieve teams en netwerken met euthanasievragen omgaan. Heel wat van die netwerken doen dat nu al zo, maar het is voor het eerst dat de Federatie er formeel én eensgezind mee naar buiten komt. Euthanasie is één van de vormen

van medisch begeleid sterven, zegt de Federatie, en wie om euthanasie vraagt, krijgt dus ook gehoor bij palliatieve teams. De beste zorg bestaat erin dat euthanasie bij voorkeur plaatsvindt waar de patiënt verblijft of wenst te verblijven. Of dat nu in het ziekenhuis is waar de patiënt al eerder opgenomen was, op een palliatieve afdeling, thuis of in een rusthuis.

Meerwaarde

Als tweede uitgangspunt benadrukt de Federatie dat de expertise van de palliatieve teams, die multidisciplinair zijn, een meerwaarde is bij de vraag naar en uitvoering van euthanasie. Directeur Paul Vandenberghe: 'Palliatieve equipes hebben een grote deskundigheid inzake

moeilijk behandelbaar fysiek lijden, miskende depressies, aandacht voor de familie, sociale aspecten en bijstand op spiritueel-existentieel vlak. Op die manier kan zowel de arts als de patiënt zeker zijn dat al het mogelijke gedaan werd om het ondraaglijk lijden te verhelpen.' Individuele artsen en zorgverstrekkers mogen nog gewetensbezwaar hebben, zoals de wet dat

arts die geen euthanasie wil uitvoeren, bij het levenseinde van de patiënt betrokken blijft. Dat garandeert immers de continuïteit van de zorg.

Aansporing

De consensustekst is geen absolute garantie dat zieken nooit meer moeten verhuizen als ze euthanasie willen. Met name rusthuizen, die vaak in privé-handen zijn, kunnen een eigen beleid voeren. Maar de tekst is wel een flinke aansporing om euthanasievragen ernstig te nemen, in alle settings. Ongeacht hun signatuur: openbaar, katholiek of commercieel. De tekst is door alle leden van de Federatie mee besproken, en goedgekeurd. Ook door artsen en zorgverstrekkers die zelf geen euthanasie willen uitvoeren. 'Twee jaar geleden zou deze tekst nog niet mogelijk zijn geweest, nu wel', zegt Paul Van den Berghe. 'Het geeft weer hoezeer de werkelijkheid binnen de palliatieve zorg veranderd is.'

Blz. 16 > Film 'Epilogue' over leven en dood van Neel Couwels.

ONLINE
www.palliatief.be

De beste zorg bestaat erin dat euthanasie plaatsvindt op de plaats waar de patiënt verblijft, of wenst te verblijven

uitdrukkelijk voorziet. Maar dan vraagt goede zorg dat ze er een andere arts bijroepen die de euthanasie wel kan uitvoeren. De Federatie adviseert ook dat de

MOMENT!

Qwienéveuré?

GUINEVERE CLAEYS

Als het tijdens proclamaties tien seconden stil bleef, dan stak ik mijn vinger op en proclameerde ik het snel zelf even: Guinevere Claeys! Die mens vooraan uit zijn lijden verlossen. Want doe het maar eens, zo op het zicht. Niets fonetisch om je aan vast te klampen. Ja kijk, het was onvermijdelijk. Ik moest het vroeg of laat toch eens over mijn voornaam hebben. Die is namelijk zoals nogal wat eerste reacties dat scherp analyseren: speciaal. Er zijn dapperen die het meteen hardop proberen - zeer charmant. De meesten vragen eerst vriendelijk hoe en wat. Dringen aan op een oefenbeurt samen. Wat mijn roepnaam is, dat vragen ze ook altijd. 'Verzin maar iets!', spoor ik ze dan vrolijk aan. Zonder resultaat. Hebben ze de vier lettergrepen onder de knie, dan willen ze niet meer gaan voor minder. Een enkeling zit er meteen *boenk* op. Begint dan meestal geestdriftig over Camelot. Over de Ronde Tafel, koning Arthur, en 'waar zit uw Lance-lot?' Uit die tijd en contreien komt-ie namelijk, de naam. In Wales heeft iedereen wel ergens een tante die Guinevere heet. En waarom ik, hier? Omdat mijn vader een romantische ziel is, die in zijn jonge jaren graag naar *Crosby Stills and Nash* luisterde. Daarom. In Frankrijk hebben een Mohammed en Fatima net van de rechter hun namen mogen veranderen in Kevin en Nadia. Is de drijfveer daar niet mis te verstaan, die van een vriendin van Oscar van den Boogaard is minder glashelder. Vorige week schreef de schrijver hier hoe zij de naam van haar zoontje na twee jaar veranderd had van Russel in Frederik. Omdat dat 'meer klopte'. Lijkt overdreven, en toch kennen we het gevoel. Ik ken een Thomas die eigenlijk een Kristof is. Een Johan die diep vanbinnen een Boris is. En een Wouter die duidelijk Jeroen had moeten heten. Ze hadden nog getwijfeld, mijn ouders. Guinevere of Judith. Het was een ander leven geweest, met twee lettergrepen minder. En niet alleen een eenvoudiger. *What's in a name?* Toch wel wat.

DS ONLINE

Dit weekend is het twintig jaar geleden dat Nevermind, het legendarische album van Nirvana, werd uitgebracht. Vertel ons wat het album voor u betekend heeft en maak zo kans op de Super Deluxe-editie. www.standaard.be/nirvana